

GJËRAT E FUNDIT TË NJERIUT

VDEKJA
GJYQI
FERRI
PARAJSA

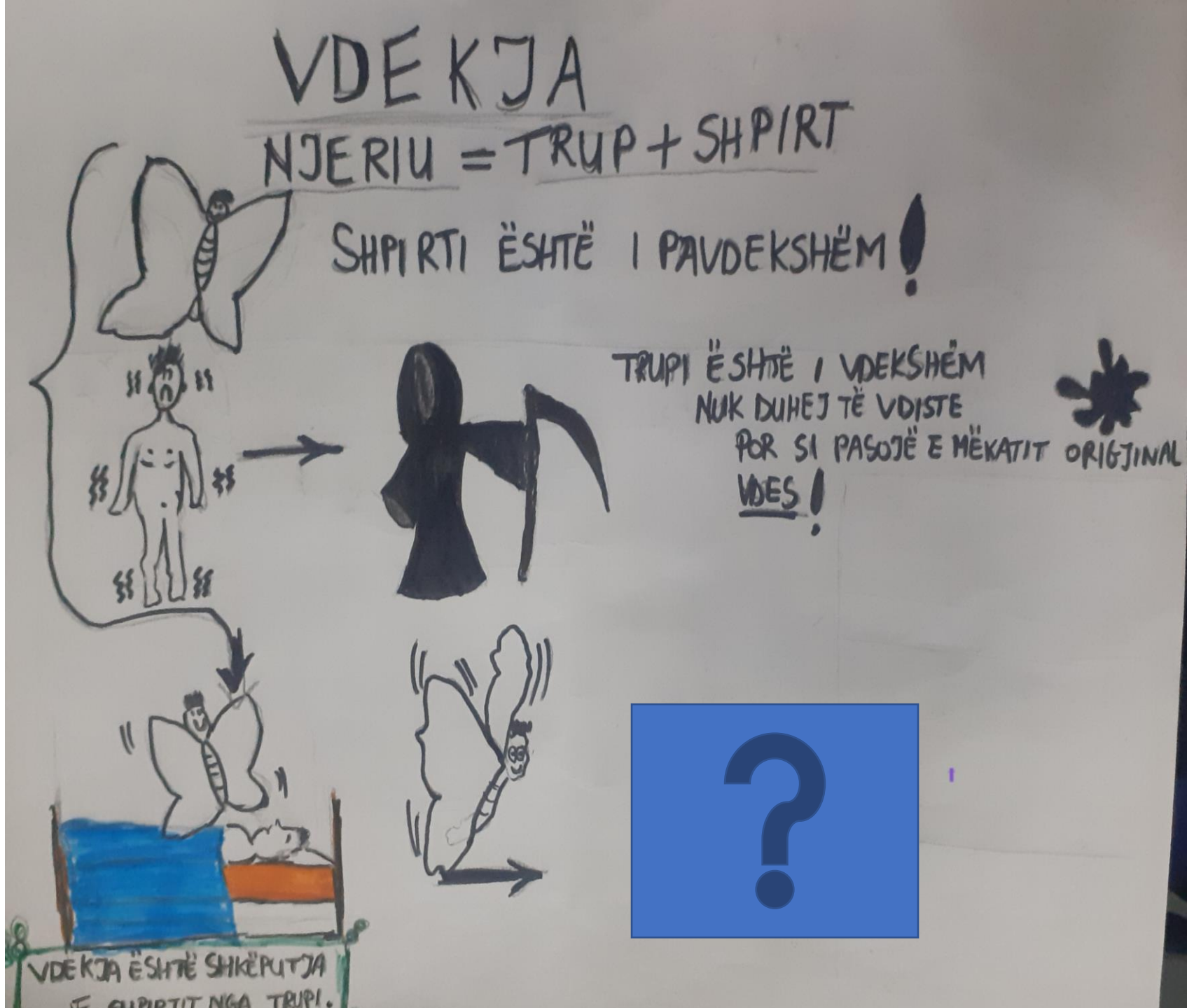

Jeta përtej vdekjes: ekziston apo jo?

Ku shkon shpirti i shkëputur nga trupi?

Duke qenë se shpirti i njeriut është i pavdekshëm, kur shkëputet nga trupi duhet të shkojë diku.

Atëhere ku shkon?

Ku shkon shpirti?...

- Rri në tokë duke u sjellur si lugat, siç mendojnë ata që besojnë në fantazma?
- Apo siç thoshte Platoni shkon në botën qiellore që e quante “bota e iperuranit”?
- Apo mishërohet në macen apo qenin e komshiut siç thonë hinduistët e budistët me teoritë reinkarnacionit?
- Këto janë të gjitha teori njerëzore, që janë krijuar në mënyrë që të vendoset diku shpirti i shkëputur nga trupi pas vdekjes.

Ku shkon shpirti?...

- Për të besuar në këto realitete të gjërave të fundit të jetës (janë realitete pra, edhe pse s'mund të arrihen vetëm nëpërmjet arsyes) ne duhet të besojmë në Zot.
- **Kjo sepse këto çështje i përkasin asaj që ne e quajmë me fjalë të tjera “bota e përtejme”, prandaj nuk mund të dihen me arsyen njerëzore, por vetëm nëpërmjet fesë.**
- Prandaj, duhet t'i drejtohem i fesë, ose më saktë akoma, duhet t'i drejtohem atij që këto realitete që i përkasin asaj që ne e quajmë “botë e përtejme” i njeh shumë mirë, që është Zoti.

Duhet të besojmë si bibë “çorre”?

- **Pyetje e shpeshtë:** “Se mos ka ardhur njeri nga ato realitete që të na i tregojë, po erdhi unë i besoj, përndryshe do të thotë se nuk ekzistojnë e janë vetëm shpikje njerëzore, të Kishës etj”.
- **Përgjigje:** Ne e kemi një njeri që ka ardhur nga këto realitete, përbiles është ai që këto realitete i zotëron plotësisht, se është vetë Zoti, që është Jezu Krishti!”.
- **Pra, ne besojmë se ekzistojnë këto gjëra të fundit të njeriut sepse na i ka zbuluar vetë Jezu Krishti, që është Zot, pra na i ka zbuluar vetë Zoti.**
- Këto quhen “të vërteta të zbuluara nga Zoti” dhe bëjnë pjesë në dogmat e Kishës Katolike: do të thotë që janë sigurisht të vërteta dhe nga një njeri nuk i pranon si të vërteta, është anatema, pra jashtë Kishës katolike!

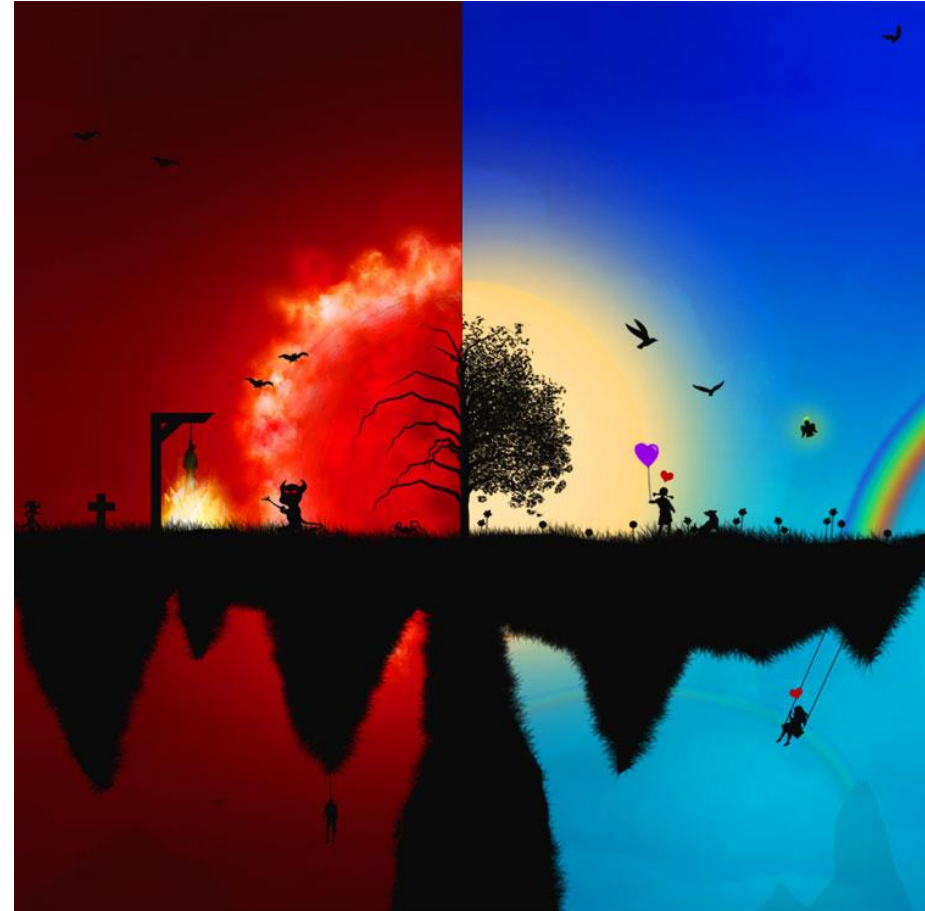
A close-up photograph of a baby's face. The baby is wearing a red and white striped knit hat. A white thought bubble is superimposed on the left side of the image, containing the mathematical equation $1 + 1 = ?$. The baby has a neutral expression and is looking directly at the camera.

$1 + 1 = ?$

Është më e sigurtë
që ferri e parajsa
ekzistojnë, se sa një
plus një bëjnë dy!

Ku shkon shpirti i njeriut pasi shkëputet nga trupi (në çastin e vdekjes)?

Shpirti i njeriut në çastin e vdekjes shkon ose në parajsë (direkt ose duke kaluar përpara nga Purgatori) ose në ferr.

Por për këtë duhet t'i nënshtrohet gjyqit...

- Kjo do të thotë që shpirti për të shkuar në këto realitete, në çastin e vdekjes, pra sapo shkëputet nga trupi, duhet të kalojë nëpër një gjyq.
- Shpirti i çdo qenieje njerëzore do t'i nënshtrohet dy gjyqeve: **gjyqi i veçantë dhe gjyqi universal.**

GJYQI I VEÇANTË

*Çdo njeri që nga momenti i vdekjes së tij merr në shpirtin e tij të pavdekshëm shpërblimin e përjetshëm, në një **gjyq të veçantë** që e vë jetën e tij në raport me Krishtin, dhe për këtë ose do të kalojë nëpërmjet një purifikimi, ose do të hyjë në lumturinë e amshuar të qiellit ose do të humbasë shpirtin menjëherë e përgjithmonë. (KKK 1022)*

GJYQI I VEÇANTË

Kush e gjykon njeriun?

Kisha Katolike na thotë: që gjyqi e vë jetën e njeriut në raport me Krishtin. Mund të themi që më shumë se sa ta shikojmë gjyqin e veçantë të çdo njeriu (të shpirtit të njeriut për të qenë më të saktë) si një gjykim nga jashtë, pra që shpirti i njeriut shkon para Zotit dhe Zoti si një gjyqtar i tmerrshëm e gjykon atë duke i thënë: Ti shko në ferr, ose ti shko në parajsë apo në Purgator, duhet ta mendojmë gjyqin e veçantë të njeriut si një gjyq që ndodh brenda në ndërgjegjen e njeriut e cila ndriçohet plotësisht nga drita e pafund dhe e amshuar e Zotit, që i vendos para në mënyrë shumë të qartë njeriut të gjitha të mirat e të këqijat që ka bërë në jetë.

GJYQI I VEÇANTË

Dmth, nuk ka një gjykatë?

Kjo është një metaforë e përdorur nga jeta shoqërore e njeriut.

GJYQI I VEÇANTË

Çfarë kuptimi ka kjo metaforë?

Që të shfaqet përballë gjyqit, për shpirtin është që të marrë përpara Zotit ndjenjën e asaj që shpirti është, e asaj që vlen ai, se çfarë ka bërë, çfarë ka përdorur dhe çfarë ka përdhosur, dhe i atyre gjërave që e ndjekin për fatin e amshuar.

GJYQI I VEÇANTË

A nuk ka pra një gjykim, si në gjykatë?

Nuk nevojë për gjykim gjykate. Bilancimi ynë i brendshëm me efektet e tij: ja gjykimi ynë. Jeta e amshuar esencialisht është brenda nesh: secili nga ne mbart brenda vetes ferrin e vet ose qiellin (parajsën) e vet.

Ai që bën mirë është i lumtur menjëherë nga brenda, sikur të ishte një tokë e mbjellë në stinët e përshtatshme; përkundrazi ai që bën keq lëndohet menjëherë nga brenda (shpirtit), zhvishet, çorganizohet, largohet nga komunikimi me Zotin, që është e vetmja forcë që na pasuron dhe i dorëzohet forcave të këqija që sjellin vetëm fatkeqësi.

GJYQI I VEÇANTË

A nuk ka pra një gjykim, si në gjykatë?

Nuk nevojë për gjykim gjykate. Bilancimi ynë i brendshëm me efektet e tij: ja gjykimi ynë. Jeta e amshuar esencialisht është brenda nesh: secili nga ne mbart brenda vetes ferrin e vet ose qiellin (parajsën) e vet.

Ai që bën mirë është i lumtur menjëherë nga brenda, sikur të ishte një tokë e mbjellë në stinët e përshtatshme; përkundrazi ai që bën keq lëndohet menjëherë nga brenda (shpirtit), zhvishet, çorganizohet, largohet nga komunikimi me Zotin, që është e vetmja forcë që na pasuron dhe i dorëzohet forcave të këqija që sjellin vetëm fatkeqësi.

GJYQI I VEÇANTË

Pra, gjykata është brenda nesh?

Po, dhe kjo gjykatë është ndërgjegja.

POR KUJDES, ndërgjegja që është zëri i Zotit, jo ndërgjegja e rreme, e cila është e formuar nga veset.

GJYQI I VEÇANTË

A është gjithnjë në veprimtari kjo gjykatë/ky gjyq?

Po, ky gjyq është gjithnjë në punë e sipër, si në një aktivitet sekret, por në fund do të sqarohet gjithçka plotësisht.

GJYQI I VEÇANTË

Ku mendon se do të bëhet ky gjyq?

Aty ku është shpirti, aty ku është Zoti.

NUK BËHET FJALË PËR NJË VEND MATERIAL.

Ne jemi gjithnjë në Zotin, nuk kemi nevojë që të bëjmë udhëtime për ta arritur atë. Jeta e amshuar është në esencë një gjendje e njeriut (e shpirtit), jo një vend.

GJYQI I VEÇANTË

Po vendi i ekzekutimit të këtij vendimi të gjykatës a është edhe ky brenda nesh?

Po, e ku duhet të jetë tjetër. Ka të bëjë me jetën tonë, me fatin tonë. Lumturia ose mungesa e lumturisë së njeriut është e përcaktuar që nga momenti që njeriu vendos për të mirën ose për të keqen.

GJYQI I VEÇANTË

Pra, gjyqi i veçantë nuk është një gisht i vënë përpara nesh si fajtorë nga Zoti gjyqtar, por është një vetëndërgjegjësime dhe në një farë mënyre një vetë gjykim i shpirtit kur vihet përballë së Vërtetës, kur vihet përballë dritës së amshuar, dritës së pafund të Zotit. Zoti është dritë. Këtë e thotë vetë Zoti:

"Ky është mesazhi që kemi dëgjuar nga ai dhe që jua shpallim: Zoti është dritë dhe në të nuk ka asnjë hije". (Letra e parë e Gjonit, 1, 5)

Një shembull që ta kuptojmë pak: rasti i kthimit të Shën Palit

"Kur, duke udhëtuar, iu afrua Damaskut, papritmas e shndriti një dritë prej qiellit. U rrëzua për tokë dhe dëgjoi një zë që i tha: "Saul, Saul, pse po më persekuton?" Ai pyeti: "Kush je ti, Zotëri?" E Ai: "Unë jam Jezusi që ti e persekuton! 6 Më mirë ngrihu e hyr në qytet dhe atje do të të tregohet se çka duhet të bësh!"... Anania shkoi, hyri në shtëpi e, duke ia vënë duart, i tha: "Vëlla Saul, Zotëria Jezus, që t'u dëftua në udhë kur ishe duke ardhur këtu, më dërgoi që ta rifitosh dritën e syve e të mbushesh me Shpirtin Shenjt." Dhe aty për aty i ra diçka prej syve si luspa peshku dhe menjëherë iu kthye drita e syve, u ngrit dhe qe pagëzuar, hëngri dhe u përtëri në fuqi". (Veprat e Apostujve 9, 3-5; 17-19)

Një shembull që ta kuptojmë pak: rasti i kthimit të Shën Palit

Pra, ky është një shembull që i afrohet asaj që po themi: drita e Zotit dhe zëri i Jezusit iu shfaqën Saulit, ai e kuptoi se cila është e vërteta e përpara kësaj të vërtetë, i bien luspat, pra hijet që e pengonin të shihnin të vërtetën dhe që e kishin devijuar tërësisht.

Atëhere, Pali e pati hirin që të ketë një çast më shumë (sepse ishte akoma në këtë botë, me kohën e kësaj bote) që të pendohej dhe të ndërronte tërësisht jetë,

Por, duhet të kemi parasysh që drita e Zotit që do të na ndriçojë në gjyqin e veçantë do të jetë diçka e tillë si shembulli i Saulit, por në çastin e vdekjes nuk do të kemi një çast tjetër për t'u penduar, sepse jemi tashmë jo në kohë por në amshim, kështu që psh. nqs kjo do të kishte ndodhur me Saulin në çastin e vdekjes së tij, atëhere ai do të kishte shkuar (me shumë probabilitet mbi bazën e sjelljes së tij) në ferr.

LIRIA E NJERIUT

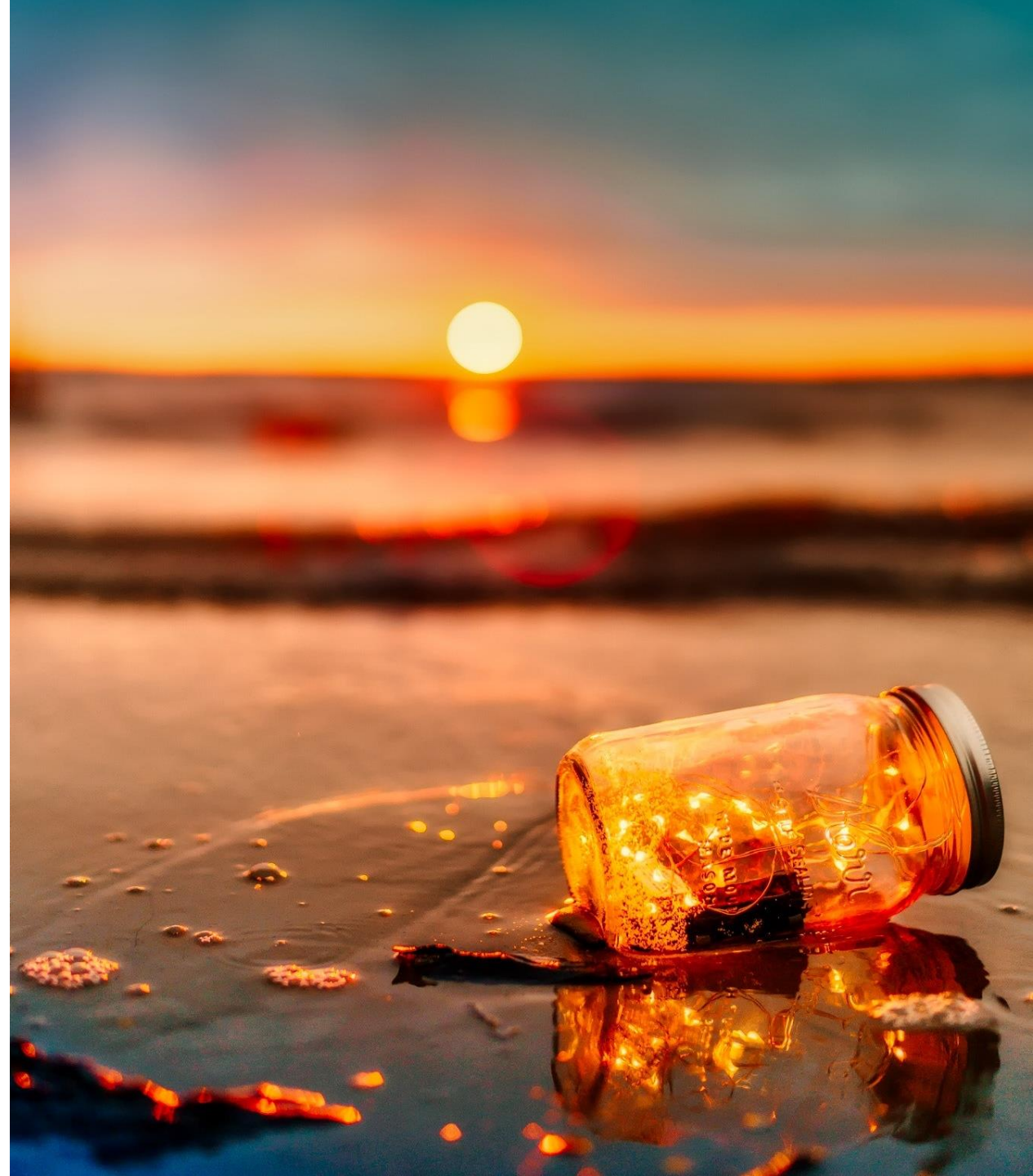
- Gjyqi dhe si pasojë destinacioni i ndryshëm i atyre që bëjnë mirë dhe atyre që bëjnë keq jo vetëm që do të bëhet, jo vetëm që ekziston, por nuk ka se si të mos bëhet; është e pamundur pra që të mos ketë një gjyq për shpirtin! Nga se mund ta themi këtë me kaq siguri?
- Këtë mund ta themi me siguri, nqs kemi parasysh një tjetër element të rëndësishëm dhe esencial, dallues për qenien njerëzore: liria.
- **ÇDO QENIE NJERËZORE ËSHTË KRIJUAR NGA ZOTI E LIRË**

LIRIA E NJERIUT

Duhet të kemi parasysh që Zoti është Zoti i njerëzimit, por ne po ashtu jemi përgjegjës për atë që bëjmë, që themi e që mendojmë. Dmth, jemi të lirë. Atëhere, nuk është e vërtetë që ekziston fati dhe nuk është e vërtetë që, që në momentin që lind (apo ngjizet) njeriu e ka të shkruar fatin e vet.

**NUK ËSHTË E VËRTETË: PREDESTINACIONI, FATI
NUK EKZISTON.**

Por, ekziston dhe është e vërtetë, aq sa Kisha Katolike e ka shpallur si dogmë (dmth është një e vërtetë e sigurtë dhe e palëkundshme) që njeriu është krijuar nga Zoti i lirë.

LIRIA E NJERIUT: LIRIA E NJË KRIJESE

Zoti e ka krijuar njeriun të lirë, pra i ka dhënë dhuratën e lirisë, por liria e qenies njerëzore nuk është një liri absolute, por është liria e një krijese.

Kjo do të thotë që liria që njeriu gëzon, pra që ne gëzojmë, është liri e vërtetë, por ka dy limite: limitin e natyrës dhe limitin e qëllimit.

- Limiti i natyrës ka të bëjë me faktin që natyra njerëzore është një natyrë krijese, dmth nuk jemi ne që kemi vendosur që të vijmë në botë, nuk jemi ne që kemi vendosur të kemi një trup të caktuar, një gjini të caktuar etj.
- Limiti i qëllimit ka të bëjë me faktin që ne nuk jemi të lirë nga të qenit të lumtur. Nuk është një imponim nga jashtë, sikurse nuk është një imponim që të marrim frymë psh., por është një nevojë e brendshme dhe themelore e natyrës së shpirtit tonë dhe jetës sonë.

LIRIA E NJERIUT: LIRIA E NJË KRIJESE

- Duke qenë ne krijesa (limiti i parë) të Zotit, atëhere nuk e gjejmë lumturinë kurrkund tjetër, KURRKUND; ASKUND dhe ME ASKËND E ME ASGJË tjetër përveçse në Zotin.
- Njerëzit mund ta ushtrojnë lirinë e tyre për të bërë keq, por në këtë rast nuk po e ndërtojnë lirinë e tyre, e cila u është dhënë nga Zoti për ta kërkuar Zotin (dmth lumturinë) dhe për ta gjetur atë, por po e shkatërrojnë lirinë e tyre, po abuzojnë me lirinë që u është dhënë nga Zoti.
- **Pra, me pak fjalë liria e njeriut ka të bëjë me ndërtimin e lumturisë së tij, ose më saktë akoma (edhe pse janë terma të njëvlefshëm) me ndërtimin e shenjtërisë së tij.**

LIRIA DHE GJYQI

Mund të deduktojmë atëhere që çdo gjë që bëjmë që shkon kundër këtij qëllimi, këtij objektivi qendror dhe themelor, kundër së mirës së vërtetë që është Zoti, e ka në vetvete gjykimin e vet:

Njeriu, duke bërë keq, dmth duke keqpërdorur lirinë që Zoti ja ka dhënë për të bërë mirë, i bën keq vetes dhe dënon menjëherë vetveten.

Ne mund të pohojmë me Shën Gregorion: **Faji dhe dënimi i fajit nuk janë dy gjëra të ndryshme: por vetë faji i njeriut hidhet kundër njeriut.**

KY ËSHTË GJYQI!

GJYQI I VEÇANTË

Atëhere cili është ndryshimi i gjyqit të ndërgjegjes që ndodh në çdo çast në shpirtin tonë, edhe kur jemi gjallë në këtë tokë, me gjyqin që do të kemi në çastin e vdekjes?

Në njëfarë mënyre, që tani ne e kemi përpara jetën tonë. Kështu që, që tani ne mund ta gjykojmë, ta dënojmë veten tonë në njëfarë mënyre. Problemi është ajo drita për të cilën folëm (që dhamë edhe shembullin e Shën Palit).

Tani është e zbehtë, nganjëherë e tërthortë, dhe për disa, pothuaj e fikur, kurse atëhere, pra në çastin e gjyqit të veçantë do të jetë e plotë, e tërë, e vërtetë, e pashmangshme dhe krejtësisht e qartë. Por, nuk jemi pa shpresa: këtë dua të them!

Nuk është se Zoti na ka hedhur në këtë botë si në një oqean dhe ka thënë: hajt noto tani e shpëto veten! Përkundrazi, na ka dhënë Birin e tij të vetëm, Jezusin, i cili është Udhë, e Vërteta dhe Jeta, kështu që ata që e ndjekin atë me të vërtetë, nuk duhet të kenë frikë nga gjyqi i veçantë, përkundrazi të gëzohen, sepse vjen çasti i shumëpritur i takimit me Jezusin, çasti i së vërtetës, i qartësisë të gjërave.

THEMELET BIBLIKE TË GJYQIT TË VEÇANTË

- I pasuri dhe Lazari i varfër, që pikërisht në çastin e vdekjes së tyre marrin shpërblimin e tyre (Luka 16, 19-31)
- Hajduti i mirë të cilit, ndërkohë që ishte i kryqëzuar në të djathtë të Jezusit, Jezusi i thotë që "sot do të jesh me mua në Parajsë" (Luka 23, 43)
- Shën Pali thotë që ai "pret kurorën e drejtësisë që Zoti gjyqtar i drejtë do t'ia japë, ashtu sikurse do t'ia japë të gjithë atyre që presin ardhjen e tij" (Letra e dytë drejtuar Timoteut 4, 6)
- Po ashtu, Shën Pali thotë: " Është përcaktuar për njerëzit që të vdesin një herë të vetme, pastaj vjen gjyqi" (Letra drejtuar Hebrenjve 9, 27)

GJYQI UNIVERSAL

1. Gjyqi universal është ai gjyq që do të ndodhë në fund të botës.
2. Me gjyqin universal nuk preket dhe nuk ndryshohet aspak gjyqi i veçantë që çdo krijese ka marrë ose do të ketë marrë në çastin e vdekjes: ajo çka vendoset në gjyqin e veçantë është e vlefshme përgjithmonë!
3. Në gjyqin e veçantë nuk gjendet trupi, kurse në gjyqin universal do të kemi ringjalljen e trupit dhe trupi do të bashkohet me shpirtin e tij përkatës dhe duke qenë se i bashkohet shpirtit përkatës, edhe ai sikurse shpirti, merr shpërblimin e tij në të mirë ose në të keq, sipas "fatit" që ka patur shpirti.
4. Gjyqi i veçantë bëhet midis Zotit dhe njeriut (shpirtit të njeriut) në mënyrë individuale, kurse gjyqi universal do të bëhet përpara të gjithë qiellit.
5. Themelet biblike të këtij gjyqi i gjejmë në: Mateu 25; Letra e dytë drejtuar Korintasve 10; Letra drejtuar Romakëve 14, 10; Letra e dytë drejtuar Selanikasve kap 1-2.

"Në mbrëmjen e jetës, do të gjykohe mi dashurinë".

Shën Giovanni della Croce

FALEMINDERIT!
I gjeni të shkruara në:
www.beatoalano.it/al